

زنده باد هم بسته گی مبارزاتی کارگران ایران !

حرکت اعتراضی جدا از هم کارگران ایران طی سالهای متمادی حتا حول درخواستی مشترک و عدم به موفقیت نسبی رسیدن این مبارزات، این واقعیت را در عمل به آن ها آموخت که « یک دست بی صداست». از سوی دیگر تاخت و تاز نظام سرمایه داری ایران به حقوق کارگران از جمله در مورد قانون نیم بند کار، استقرار قانون جنگل در مورد به کارگیری قرارداد موقت در استخدام کارگران و بی کارسازیهای مداوم که فقر و تنگ دستی عظیمی را بر آنان تحمیل کرده است، زمینه را برای روی آوردن کارگران به اتحاد عمل روز به روز بیشتر آماده ساخت. کشتن کارگران معترض در خاتون آباد در یک سال پیش نمونه ی دیگری بود از حیوان صفتی رژیم جمهوری اسلامی در برخورد به مسایل کارگران و خون ریخته شده ی آنان وثیقه ای گردید در ضرورت عاجل ایجاد هم بسته گی مبارزاتی در جنبش کارگری ایران.

دفاع کارگران کارخانه های نساجی سنندج و ایران خودرو و غیره از هم قطاران خود که به طور پیمانی استخدام شده و از کار بی کار و یا به حقوقشان تجاوز می شد، بیان گر رشد آگاهی کارگران از رزم مشترکشان بوده و نوید مبارزه مشترک آنان در سطحی وسیع تر را در متن خود دارد. به این مبارزات باید باخوش بینی طبقاتی و امید به رشد شان نگریست ، باتمام وجود از آنها دفاع کرد و برای اعتلای این گونه مبارزات، فعالیتهای مبارزاتی را دو چندان نمود. وحدت اراده و عمل کارگران، تنها وسیله ی مطمئن در مبارزات کوتاه و درازمدت آنان می باشد.

مع الوصف، در این پیکار تاریخ ساز حلقه ی مفقوده ای وجود دارد که همان پراکندگی صف مبارزاتی کمونیستها است. و تا زمانی که در کوران مبارزات طبقاتی جاری، رهبری واحد پرولتری به وجود نیامده و قادر به هدایت جنبش کارگری در میدان عمل نشود، انتظار ایجاد تشکل واحد و سراسری کارگران و حرکت متحد و یک پارچه ی آنان جهت به دست آوردن حقوق پایمال شده شان و کسب قدرت، بی هوده خواهد بود. درمیان جنبش کمونیستی نیز ایجاد وحدت از کانال وحدت نظری بر روی نکات اساسی برنامه و تاکتیک می گذرد و دیدگاه «برادر بزرگ و کوچک» داشتن در امر وحدت و یا «افتخارات گذشته خود را» برجسته ساختن ، عدم درک از معضلات جنبش کمونیستی در گذشته و حال و آینده می باشد که ربطی به کمونیسم ندارد.

مرگ بر رژیم ضدکارگری جمهوری اسلامی ایران !
به دفاع پرشور از مبارزات هم بسته ی کارگران برخیزیم !
زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم، تنها راه نجات کارگران و زحمت کشان و دیگر محرومان!
چاره ی رنجبران وحدت و تشکیلات است !